

Arts & Culture

Eva Nielsen

7 Haziran 2016 | Text by Tabitha Karp

Onun resimleri çevredeki manzaralardan, arka bahçesinden Paris'in katmanlı ve zıtlıklarla dolu varoluşlarından esinleniyor. İlgişi geçişken mekanlar ve bunları resmetme süreçleri üzerine odaklı. Fotoğraflar katman katman birleştiriyor ve tuvale basıyor, spektral gölgeler ve şekiller yaratıyor. Bazı işleri bahçeden alınmış ve oradaki elementlere bırakılmış; içinden maddeler geçiyor, sonra yüzey sıyrılıyor ve üstünden boyanıp kır püskürtülüyor. Her resim gökyüzünün derinliğine dair bir izlenim yaratıyor, belki de bu Eva Nielsen'un hayranlık duyduğu Flemenk sanatçıların animasyonu. Eski büyük Flemenk ustaların yanı sıra, David Lynch ve Hockney'i modern ilham kaynakları olarak görüyor. Eserlerinin arkasındaki bu sanatçıyı keşfediyoruz.

Beaux Nielsen, resme yaklaşımınız insanların ilk bakışta gördüklerinin ötesine geçmek için geçişken mekanları ve onların kimliğini gün yüzüne çıkarmak üzerine kurulu. Bu süreç nasıl işliyor?

Beaux-Arts'dan beri hem fotoğraf hem de resme hayranlık duyuyorum. Seçmiyorum. Bence bu önemli bir nokta. İlk başta işim için ilginç olduğunu düşündüğüm bir yer farkettim, mekanların söylecek bir şeyleri olmasına bayılıyorum ve eminim ki bu mekanların beklediğimizden çok söyleyecek şeyi var çünkü bunlar insan yapımı, insan izlerini taşıyor. Ben de ilginç bir mekan keşfettiğimde kameramla galyorum, bazı fotoğraflar çekiyorum, çiyorum ve sonra editliyorum, ve bir kaç fotoğraf ile bu mekan arasında iyi bir kombinasyon bulmaya çalışıyorum.

Bu fikir ilk kez nasıl ortaya çıktı?

Beaux-Arts'da üç yıl kaldım ve sonra Londra'daki Central Saint Martins'de bir yıl geçirdim. St Martins'de ilginç olan bizi deney yapmaya itmeliydi, işte fikrim orada ortaya çıktı.

Lucite, 2015

Eğitmenleriniz süreciniz hakkında ne düşündü?

St Martins'de çok destekçiydiler ama Beaux Arts'da biraz çekinceli (gülüyor). Paris'te içerik üzerine ısrar ederler ve bir işi yapmadan önce eğitmen sizden süreç öncesinde bir proje planmanızı ister, bazen bu entellektüel bakiş açısına sahip olmak çok ilginçtir ve bazen de değildir, çünkü eseri yapmadan önce sürekli denemeniz gerekir. Londra bunun tam tersiydi, orada "önce yap, biz sonra görürüz" şeklinde bir tavır vardı. Bu bende bir şeyleri açtı ve denedim de denedim. Hem iyi hem de kötü şeyler çıkarıyorsunuz, hayat böyle. Ve sonunda bir karara veyersunuz.

Eserinize taşıdığınız ilk mekanı hatırlıyor musunuz?

Kesinlikle banliyödediy. Hem Paris'te hem de Londra'da hayran kalmıştım. Araştırma yapıyordum; banliyölerin tanımlanmış mekanlar olmadığını ve bir sürü olasılığını keşfettim. Böylece arabamı aldım ve Paris'te mümkün olan her yerde banliyöleri dolaştım. Aynı şeyi Londra'da da yaptım ve bu tür mekanları Londra'da bulmak daha kolaydı; trane binliyorsunuz ve zaten aradsınız. Londra kapalı olmayan bir şehir, bir süreç içinde, bu yüzden Londra'da hala ilginç yerler bulunuyor.

Eserlerinizin belli bir fotoğrafçı veya ressamdan etkilendiğini söyler miydiniz?

Bu komik, çünkü ressamlar konusunda çok kısıtlım ve Flemenk okuluna, örneğin Vermeer'in resimlerinde gibi güzel gökyüzülerine dahi oluyorum. Renkler yoğun ve zaman algısı çok güçlü.

Sizce bir resim o güçlü renkler olmadan ilham verebilir mi?

Renge ve sürece ihtiyacım var. Renk, resimde önemli bir faktör. İyi bir renkendirici olmalısınız. Bu benim için çok önemli. David Lynch hakkında konuşuyorduk ve Lars Von Trier'i de çok severim, çünkü renk kullanımı onlar için de çok önemli. Bunu kullanabilmek de oldukça zor. Renk hissedilir ve örneğin Vermeer bu konuda çok iyiydi, Flemenk sanatçılar çok iyiydiler; yoğun, güçlü ve oldukça kişiseldi.

Templato II dessin, 2016

Peki ailenizde bir ressamla büyümek nasıldı?

(Gülüyor) ah, bence nasıldı, bazen de hiç değil. Onun stüdyosu benim için inanılmazdı ve oraya istediğimiz gibi girebiliyorduk. Oraya gidip çizme ve çizmenin, resmetmenin kantına sahip olma olasılığımız vardı. Bana çok şey öğretti, ama bazen zordu çünkü o benim babamdı ve ebeveynlerden öğrenmek her zaman zor.

Peki babanız şimdiki işleriniz hakkında ne düşünüyor?

Bu komik, çünkü başlarda süreci sorguladı, "onu böyle mi yapıyorsun" gibi şeyler; ve çok şaşırmıştı çünkü kendisi büyük tuvallerle çalışmaz. Onunla bütün bunları konuşup tartıştım, ama şimdiki anlıyor ve seviyor.

Eserlerinizde resmettiğiniz mekanlarla aranızda özel bağlar/ anılar var mı?

Tüm bu mekanlar, araştırma ve fotoğraflar benim için çok kişisel çünkü bu mekanları gördüm ve tüm duyularımı hissettim. Eğer bir tanesini seçmem gerekirse evime yakın bir mekan vardı ve onu her gün görürdüm, beş yıl sonra da bir resmini yaptım.

Arkadaşlıklarınızla profesyonel hayatınız birbirine nasıl bağlı?

Bence okulda bu uzun tartışmaları yaparken kesinlikle öğretmenlerinize nazaran öğrencilerden daha çok şey öğreniyorsunuz. Hala bu tartışmalara ihtiyacım var çünkü çağdaşlarım uzun süredir işlerimi biliyor. Benden korkmadan "hayı, şunu yap ve bunu şununla karıştır" diyorlar. Artık bir sanatçı olarak izlenebileceğimizi düşünüyoruz. Bir sürü bağlantımız ve farklı kimliklerimiz var, işlerimize kolektif biçimde bakabiliyoruz. Bu benim için çok önemli.

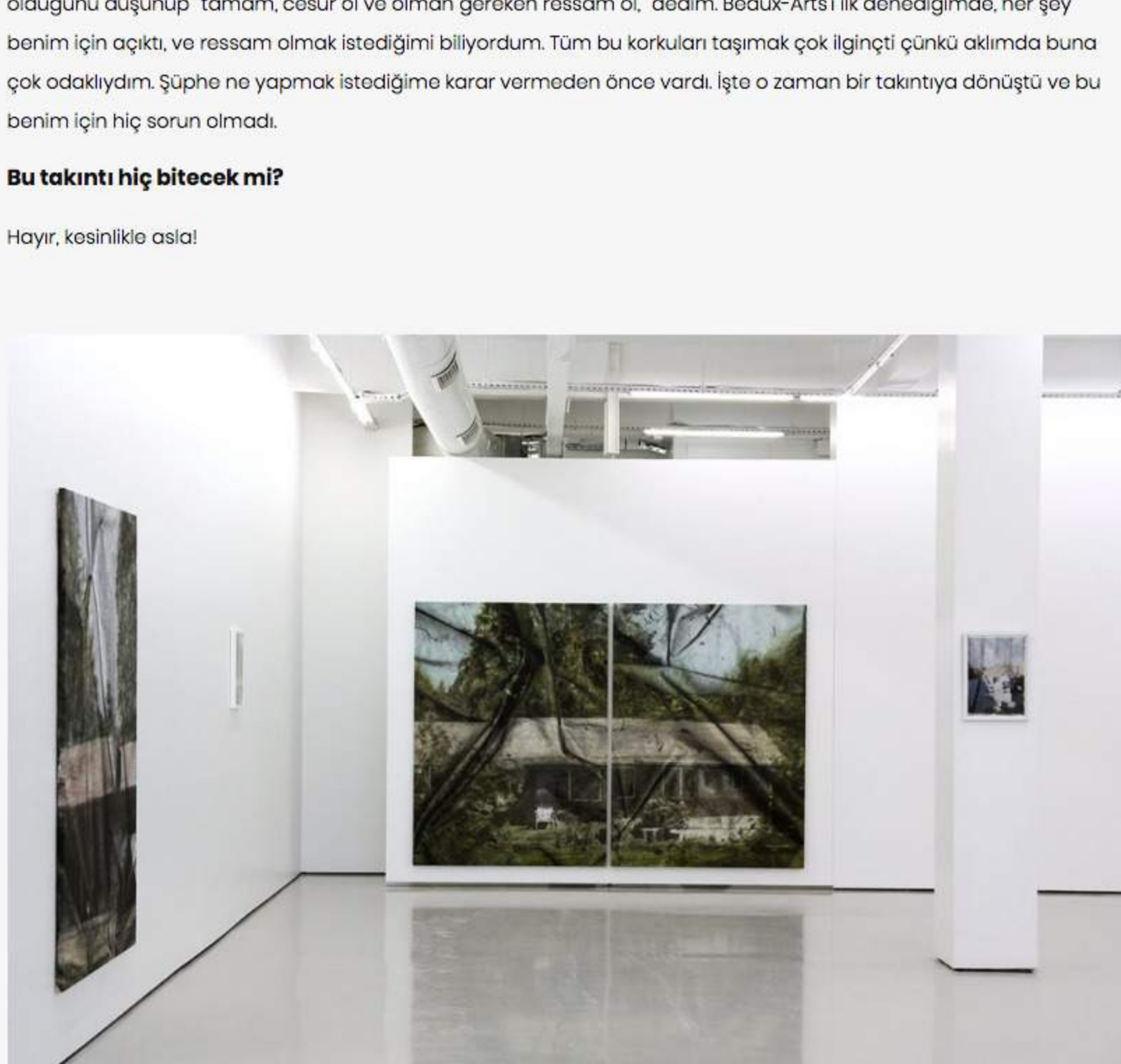
Bugün yapmak istediğiniz şeye dair en eski anınızı hatırlıyor musunuz?

Bu en başından beri çok güçlü bir histi ama ben ondan çok korkuyordum ve babam bir ressam olduğum için bunun kolay bir yol olmadığını biliyordum. "Lanet olsun, sanatçı olacağımı biliyorum ve bu çok zor olacak" diyordum.

Başlarda çok farklı bir şey yapmadım. 22 yaşından önce Sorbonne'da tarih ve edebiyata odaklanmaya çalıştım, ama orasını düşünüp "tamam, cesur ol ve bilim gören ressam ol," dedim. Beaux-Arts'ı ilk denediğimde, her şey benim için açıldı, ve ressam olmak istediğimi biliyordum. Tüm bu korkuları taşımak çok ilginçti çünkü aklımda buna çok odaklıydım. Şüphe ne yapmak istediğime karar vermeden önce vardı. İşte o zaman bir takıntıya dönüştü ve bu benim için büyük sorun olmadı.

Bu takıntı hiç bitecek mi?

Hayır, kesinlikle asla!

Solo Show, The Pill

Eserlerinizin ayrıca bir belgesel yaklaşımı da var...

Evet, öyle düşünüyorum. Örneğin bu yaz, bir ay boyunca Balkanlar'da, Makedonya'daydım, çünkü dünyanın bu bölgesinde varolan çeşitli mimari yapılar çok ilginç geliyor, özellikle de çok güçlü ve kudretli olan, sosyal ve politik öğelere bağlı olan vahşilik Makedonya'daki Skopje'ye vahşiliğin başkenti deriz, bu yüzden araya girmek, bir sürü fotoğraf çekmek çok enteresandı. Orada bir sürü hikaye var. Yani evet, belgesel yaklaşımım var. Kendim görmeli, fotoğraflarını çekmeli, çizimleri yapmalı ve o mekanda varolan bir şeyleri yakalamalıyım.

Yani bu sizin gelecek çalışmanız?

Evet, bundan üç resim yaptım ve daha da yapmak istiyorum.

” Onun için yanıyorum. İnsanlar hayran kalmak istiyor, ve bu yüzden sanat olmalı, sanatı görmeliyiz. Bu çok önemli bir şey.

Size göre bir sanat eseri ne zaman önemli oluyor?

Rahatsız edici olduğunda. Görüntüyü anında anlamıyorsunuz, olmuş bir şeyin önündesiniz ve onu sevip sevmediğinizi, renkte ve duyularınızda bir şeyler hissedip hissetmediğinizi, onu nasıl analiz edeceğinizi bilmiyorsunuz. Ve ben, bu kayıp olma anına bayılıyorum çünkü etrafımızdaki her şey çok rasyonel, çok hesaplı, bazen çok sanatın içinde; anlamadığınız bir şey içinde kendinizi kaybedebilirsiniz. Bu etkiye hastayım. Bir şaheseri görmek için bir müzeye gittiğinizde bu hisse kapılırsınız; tüm anahtarları sahip değilsinizdir. Bu özel bir andır; uyuşturucu gibidir.

Ve sizce günümüzde bu etkiye sahip olan çok sanatçı ve eser var mı?

Herkes için aynı değil, ama mesela arkadaşlarıma Flemenk sanatını gösterdiğimde duyularına hiç bir şey olmaması mümkün değil. Bu çağdaş sanatta da var ama belki resimlerde daha önde geliyor, ve ben de bu yüzden ressam olmayı seçtim. Bir müzede bir şahesere baktığınızda, zaman süreci işleniyor, zaman eserlerde de işleniyor. Örneğin Bouguereau isimli bir ressam vardı, kendi döneminde çok ünlüydü, çok zengin ve resimleri o kadar da harika değildi. Şimdi onun resimlerini görmüyorsunuz çünkü zaman iyi veya kötü görünün arasındaki seçimini yaptı. Ama Vermeer'e bakın, yüzyıllarca unutulmuştu ve sonra yeniden keşfedildi.